

## Ra Mắt Sách của nhà văn Lê Mộng Hoàng

Thứ Bảy 9 tháng 12 năm 2017

Diễn giả: Trương Anh Thụy



Kính thưa quý trưởng thượng  
Kính thưa quý vị quan khách,  
Kính thưa quý văn thi hữu,

Ban Tổ Chức giao cho tôi công việc nói về tác giả, dĩ nhiên là tôi không từ chối, vì đó là một vinh dự, nhưng sau đó tôi tự hỏi không hiểu sao một người như nhà văn Lê Mộng Hoàng, một khuôn mặt quá thân quen đối với cộng đồng Việt Nam chúng ta vùng này, bà lại là chủ tịch biết bao nhiêu hội, nào là Hội Quảng Đà, Hội Giáo Dục Trẻ Em Việt Nam vùng HTĐ, Nhóm Từ Thiện Tình Thương VA... bà cũng cộng tác với nhiều báo chí, Nhà Việt Nam, Hội Người Việt Cao Niên, Hội Cựu Học Sinh Gia Long, Văn Bút Hải Ngoại Miền Đông Hoa Kỳ...vv...và... vv... sao bà không mời quý vị trong các Hội này?

Sau tôi nghĩ... có lẽ tại bà khiêm tốn, mời các thành viên của Hội mình, sẽ rất có thể xảy ra cảnh “mặc áo thụng vái nhau” mà bà không muốn. Để tôi là người ngoài nói, có thể tôi có cái nhìn khách quan hơn. Nghĩ như vậy nên tôi đã không quản ngại mà nhận lời lên đây thưa chuyện cùng quý vị.

Thưa quý vị, câu ca dao:

*“Công Cha như núi Thái Sơn  
Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra  
Một lòng thờ Mẹ kính Cha  
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con.”*

Là bốn câu thơ 6/8 mà ai trong chúng ta cũng thuộc nằm lòng từ hồi mới biết đọc, chúng ta đã mang theo từ khi bị búng ra khỏi nước chạy tán loạn đi khắp năm châu bốn bể, và chắc chắn sẽ còn mang theo khi chúng ta đi về cõi vĩnh hằng. Các câu thơ này biểu hiện thứ văn hóa “biết ơn”, biết ơn trước hết là đấng sinh thành, rồi từ đó cũng biết ơn tất cả những gì chúng ta được nhận từ Trời, từ Đất, từ Người... Câu “cám ơn” đã tự nhiên trở thành thứ văn hóa, ăn sâu vào cốt rể mỗi người Việt chúng ta.

Ở Nhật Bản, một trong những văn hoá nổi bật của người Nhật là “văn hóa cảm ơn và xin lỗi”. Người Nhật ra đường, hay đến những nơi công cộng họ rất thận trọng lời ăn tiếng nói, trong đó câu “xin lỗi”, “cảm ơn” luôn luôn được sử dụng đúng nơi, đúng lúc, đúng việc. Ai đã có kinh nghiệm bước vào một cửa hàng bách hóa, hay một tiệm ăn Nhật, dù tại nước Nhật, hay ở bất cứ nơi nào, lúc bước ra, chúng ta cũng được mấy phụ nữ Nhật mặc Kimono chỉnh tề đứng ngay cửa cúi rạp đầu nói câu “cảm ơn.”

Văn hoá “cảm ơn” phản ánh văn hóa của một nước, giáo dục của một gia đình, tư cách của một người đứng đắn, phong nhã... Một người nói câu cảm ơn với tất cả lòng thành của mình, nó còn thể hiện người ấy có cái mà người Mỹ gọi là “positive thinking” (sự suy nghĩ một cách tích cực). Những người này luôn nhìn đời qua cặp kính màu hồng, không than van, không hờn oán, không đòi hỏi gì hơn... mà chỉ thấy mình được rất nhiều và muốn nói câu “cảm ơn”. Câu “cảm ơn” được thốt lên tự đáy lòng, thật sự đã gây ra và duy trì được sự hài hòa trong mối quan hệ hằng ngày giữa người với người.

Thưa quý vị,

Tại sao tôi lại phải dài dòng nói về những nét đẹp trong cái văn hoá “cảm ơn” ở ta, rồi ở Nhật? Thưa là vì theo sự nhận xét của tôi, nhà văn Lê Mộng Hoàng của chúng ta cũng là một người được giáo dục trong cái “văn hoá cảm ơn” như vậy.

Sau đây tôi xin phép được gọi nhà văn Lê Mộng Hoàng bằng chị Mộng Hoa cho được thân mật và hợp với không khí câu chuyện tôi kể dưới đây:

Chị Mộng Hoa làm việc cộng đồng, xã hội, văn hóa rất nhiều, song tôi chỉ có duy nhất một sinh hoạt chung với chị, nhưng lại kéo dài suốt gần 10 năm trời. Đó là lớp tập thể dục Càn Khôn Thập Linh của Hội Từ Bi Phụng Sự. Không biết chị có được hưởng “cái lợi ích” của sự tập tành hơn chúng tôi hay không, nhưng chị luôn luôn nói lên sự biết ơn các huấn luyện viên, cảm ơn Hội, cảm ơn Thầy Hằng Trường là người sáng lập ra môn tập thể dục này.

Trong lớp học, bất cứ dịp tụ họp ăn mừng nào như Lễ Tạ Ơn, Lễ Giáng Sinh, Tết, sinh nhật... chị Mộng Hoa cũng tiên phong đứng ra, trân trọng cảm ơn Hội, cảm ơn thầy, cô huấn luyện viên. Nhiều khi chị còn kèm theo một phong bì tặng cho Hội nữa.

Nói đến phong bì, tôi phải công nhận chị Mộng Hoa là người rất hay đóng góp. Từ những ngày đầu di tản, khi chúng tôi thành lập Vietnam Refugee Fund rồi đến Boat People S.O.S, lúc nào cũng được anh chị Huyền-Mộng Hoa tham gia ủng hộ. Rồi những việc làm văn hóa chúng tôi làm chung với cố giáo sư Nguyễn Ngọc Bích, không lần nào thiếu vắng chị Mộng Hoa và anh Huyền. Nói chung, chị Mộng Hoa là người luôn luôn đóng góp công sức và tiền bạc vào các việc công ích. Đóng góp tiền của, theo tôi, trước hết là cái tinh thần biết trọng sự “công bằng”, đem chia sẻ cái may mắn của mình do Trời cho quá nhiều cho những người kém may mắn.

Chị cũng luôn luôn chia sẻ những “lời hay, ý đẹp” của các danh nhân, hay những mẫu chuyện cảm động bởi một tấm lòng vàng nào đó, mà chị lấy được trên Internet hay ai đó gửi cho chị, rồi đem phát tán cho mọi người trong danh sách bạn chị... Trong chỗ bạn bè, giao tiếp, chị luôn luôn nói đến “tình thương”. Chị tin chắc nịch rằng “tình thương chân thành” sẽ cảm hoá được lòng người. Minh thương người với cả tấm lòng thành thực thì rồi người cũng sẽ thương mình... Tôi không biết triết lý sống này đúng được bao nhiêu phần trăm, nhưng tôi tin chắc rằng, người sống với quan niệm như thế, là người sung sướng nhất.

Thưa quý vị,

Người Tây phương có câu nói nổi tiếng là “Sau lưng người đàn ông thành công, bao giờ cũng có một người đàn bà.” Trường hợp chị Mộng Hoa thì phải nói ngược lại, “Sau lưng người đàn bà thành công, bao giờ cũng có một người đàn ông.” Người đàn ông đó không ai khác là anh Huyền, chồng chị. Anh Huyền là người rất ít nói, tuy nhiên học chung lớp với anh đến ngót 10 năm, mà tuần nào cũng gặp nhau từ hai đến ba lần suốt bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông thì tôi không thể nào không để ý đến anh Huyền, nhất là hằng năm cứ đến

mùa Xuân, mùa Hạ, là thấy anh Huyền kìn kìn bung những chậu hoa nở rực rỡ, những cây rau xanh tươi anh triết ra trồng vào chậu hàng hoàng mang tặng cho bạn bè, đủ thấy anh cũng có tinh thần chia sẻ. Quý hóa biết chừng nào!

Có nhiều người, trong đó có tôi (!), mang cây hoa anh cho về nhà trưng. Mùa sau chẳng thấy nó ra hoa, lại mang đến lớp gọi “Anh Huyền ơi! Sao năm nay cây chẳng ra hoa nữa! Xin anh làm ơn cứu nó giùm!” Anh cười hiền... Bữa sau đến lớp anh lại mang cho một cây mới đang trở hoa tươi tốt. Hôm nay tôi xin được chính thức và công khai cảm ơn anh Huyền!

Nói về chị Mộng Hoa thì chắc là đứng đây chiếm cả buổi cũng không thể nào nói hết. Cuộc sống gia đình, cuộc đời tình cảm... của chị đã được chị mô tả tỷ mỉ trong sách. Sách là phạm vi của luật sư, nhà văn Ngô Tăng Giao, người có thẩm quyền nói về tác phẩm. Tôi chỉ xin thêm một câu, mà tôi chắc tôi nói không sai đâu, là: Một người con có hiếu với cha mẹ, thì chắc chắn người đó cũng phải là người Mẹ Hiền, người vợ tốt.

Chương trình hôm nay còn rất dài và phong phú lắm. Tôi không dám làm mất nhiều thời giờ của Ban Tổ Chức. Tôi xin kết thúc bài này tại đây bằng một bài thơ tôi làm tặng chị. Bài thơ sẽ gói ghém tất cả những gì tôi nghĩ về chị:

THƠ ĐỀ TẶNG  
TÁC GIẢ NHỚ MẸ ÂM THẦM

*Trời đông lưu lạc giữa quê người  
Nhớ Mẹ Âm Thầm dạ chẳng nguôi  
Mất nước cháu đành trôi tứ xứ  
Tan nhà con phải dạt muôn nơi  
Năm châu lòng mở tìm thêm bạn  
Bốn bể tay dang góp với đời  
Văn hóa mang theo gìn giữ mãi  
Hoa dù trong Mộng vẫn còn tươi.*

**Trương Anh Thụy**

Virginia ngày 9/12/2017



Trương Anh Thụy, ÔB Lê Khắc Huyền & Mộng Hoa